

Poradi ove ekskluzivnosti Srba, kadgod je dolazilo do suradnje između srpskih i hrvatskih pokreta, bili su neizbježni unutrašnji sukobi i krize, kao što je to bilo na primjer sa sukobima u hrvatsko-srpskoj koaliciji, u jugoslavenskom odboru, stalni sukob između jugoslavenskog odbora i srpske vlade i konačno hrvatsko-srpski spor od ujedinjenja do danas.

Suradnja između hrvatskih i srpskih građanskih pokreta imala je, poradi ekstenzivnosti jednih, a ekskluzivnosti drugih, i tu posljedicu, da je srpska nacionalistička ideologija sve jače utjecala na hrvatske građanske ideologije. Taj je utjecaj došao do izražaja već kod napredne omladine, u još većoj mjeri kod koalicije, koja je iz hrvatsko-srpske postala srpsko-hrvatska, zatim u jugoslavenskom odboru i Narodnom Vijeću, koji su kapitulirali pred srpskom vladom (Krfska deklaracija i Vidovdanski ustav), ali je naročito jak bio taj utjecaj kod predratne nacionalističke omladine, koja je stvarno, iako ne formalno, potpuno već usvojila bila nacionalističku ideologiju Srbije u obliku »beskompromisnog i integralnog jugoslavenstva«. Ova je ista ideologija prihvaćena poslije ujedinjenja sa strane raznih jugoslavenskih nacionalističkih organizacija i stranaka uz primjesu novih ideja i metoda koje su se razvijale među nacionalističkim pokretima na zapadu (Orjuna, Junao, Zbor, Pof, JNS, Borba).